



Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 2005 - 16. årgang



Generalforsamling og seniortreff

Pensjonister liker å komme sammen for å treffe hverandre og høre nytt.

Søndag 1. mai møttes en stor gruppe til generalforsamling og seniortreff i Ulstrup Adventkirke. Her ser vi en gruppe deltagere spise dessert etter den velsmakende middagen. Se artikkel side 12.

Trenger vi våre SKOLER?

Av redaktør Øivind Gjertsen

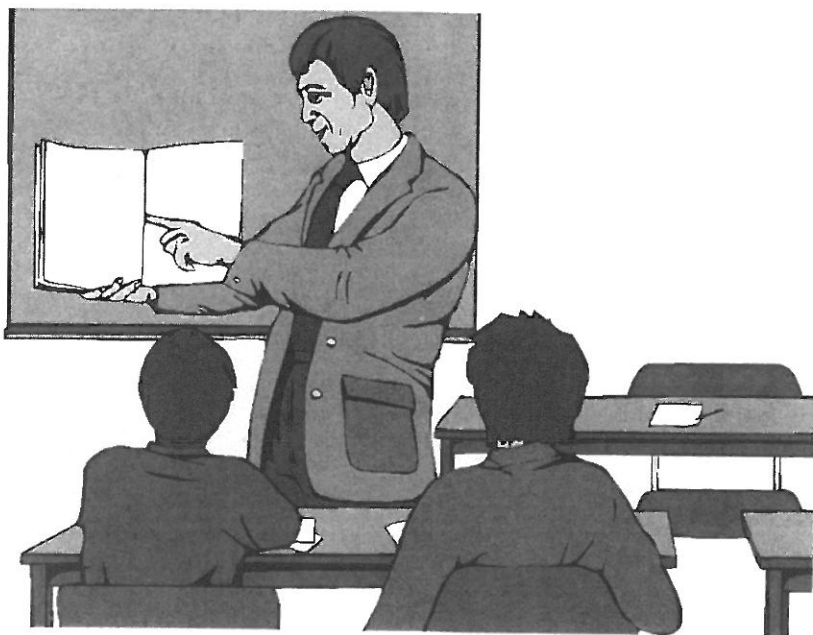
Vi har som et kirkesamfunn gjennom alle år hatt et bevisst forhold til betydningen av solid utdanning. Inspirasjonen kom gjennom Profetiens Ånd. Ellen G. White, som selv fikk en meget beskjeden skolegang, kom til å spille en helt avgjørende rolle for utviklingen av samfunnet. Hennes skolefilosofi reflekterte bibelske skoleidealer, men også det ypperste av pedagogisk tenkning fra hennes samtid. Hun var meget belest og hadde selv et stort bibliotek. Med en brennende tro på Guds sak og evne til å formidle det hun trodde på, både muntlig, men også i høyeste grad skriftlig, fikk hun en formidabel innflytelse. Hva ville Adventistsamfunnet vært uten henne?

Ellen White ble inspiratoren og pedagogen som la grunnen til vår verdensomfattende skolevirksomhet. Historien om dette er fascinerende, vel verd å studere. Her hjemme i vårt eget land og våre naboland utviklet skolevirksomheten seg til et nett av grunnskoler og en misjonsskole med hovedvekt på å skape utdanning for menighetens barn. Fra barnsben av ble det i min hjemby talt meget om behovet for å gi barna og de unge et livsgrunnlag bygd på Guds Ord. Det talte de gamle om og det drømte barna og menighetens unge om. I Bergen fikk vi grunnskole da jeg selv var blitt student, først da og med veldig innsats fra menighetens medlemmer. Gjennom mange år var det skolevirksom-

het ut over det ganske land blottet for økonomisk støtte fra offentligheten og båret fram i tro og begeistring. Onsrud Misjonsskole var i min barndom selve drømmen for ungdommen i menigheten, og i Bergen hadde vi en økonomisk post på menighetenes budsjett som het «Onsrud-eleven». Hvert år forpliktet menigheten seg til å finansiere en eller aller helst flere av menighetens unge til et opphold på Onsrud Misjonsskole. Ideen til dette kom fra Esther Henriksen, fysioterapeuten som fortsatte sin fars virksomhet på Kurbadet i Bergen da han falt fra. Sammen med andre ildsjeler inspirerte hun til å ta vare på menighetens barn og unge. Senere kom hun selv til Onsrud og var sammen med ektefellen, Carsten Johnsen, en kraftkilde i Guds verk. Slik var det også i mange andre menigheter. Medlemmene følte at de hadde et hellig ansvar for den oppvoksende slekt. Denne holdningen skapte varme menigheter og et fellesskap vi som vokste opp fikk som ballast i livet.

Unge adventister har gjennom alle år søkt utdanning ved skoler i Europa og USA. Her i Nord-Europa søkte mange seg til Newbold College eller til skoler i Tyskland og Frankrike. Særlig var USA drømmenes land, både før og særlig etter slutten av den andre verdenskrig.

I USA kom Emmanuel Missjonary College i Michigan til å bli selve skolen



for unge skandinaver. Her møtte de Adventistsamfunnet på verdensbasis og fikk sin universitetsutdanning. De fleste misjonsarbeidere i etterkrigstiden fikk i sin ungdom en forberedelse til livsgjerningen gjennom studier ved EMC. Senere fulgte gjerne et opphold ved SDA Theological Faculty i Washington D.C., skolen som senere ble utviklet til Andrews University på EMC's campus i Michigan. Andre kom til Loma Linda i California og ble misjonsarbeidere i helsens tjeneste. Leger, tannleger og annet helsepersonell fikk på Loma Linda en utdanning av ypperste kvalitet.

Adventistsamfunnet har gjennom årene investert meget i ungdommens utdanning. Gjennom den såkalte Bursary-planen fikk unge misjonsarbeidere økonomisk støtte til studiene. Andre unge, som ikke fikk slik økonomisk støtte, måtte klare sine forpliktelser på andre måter. Noen få fikk støtte hjemmefra, mens andre gjennom et langt blodslit fikk det til. Et helt kapittel

kan vies til den innsats mannlige studenter fikk fra sin ektefelle. Unge kvinner tok seg arbeid i industrien eller ved våre helseinstitusjoner for å finansiere mannens utdanning. De slet bokstavelig, ofte med små barn hjemme og under kummerlige forhold. Mannen måtte også arbeide ved siden av studiene, og på nattskift. Om dagen skulle man jo gå på skole. Vi kunne fortelle mange historier om studenter som kom på skolen direkte fra nattarbeid. Det gikk på helsen løs for mange, men de fikk det til og gjennomførte sine studier, til egen glede og til velsignelse for samfunnet. I nyere tid har ordninger gjennom Statens Lånekassee for utdanning og støtte fra Adventistsamfunnet gjort det lettere for unge å gjennom en kostbar utdanning i utlandet.

Nøysomhet var et nøkkelbegrep for etterkrigstidens studenter i utlandet. Samhold og de mange gleder fellesskapet gav følger fremdeles de mange som studerte den gang.

Hilsen

Av Rolf H. Kvinge

Da jeg ble spurt om å lede SDA arbeideres Pensjonistforening, var det under stor tvil at jeg sa ja. Lederskap har jeg drevet med i en rekke år. Å lede ut i menighetsliv, evangelisk arbeid, i distrikt eller union har vært min lodd. Men når man har passert de 70, ønsker man helst å bli ledet og la andre stå ved roret. Og min erfaring sier at skal du lede, må du stå i fremste rekke, sørge for at jobben blir utført, helst være litt kreativ, ta ansvar og ta støytten når det butter imot. Og hvem vil seg selv så ondt?

Men jeg har alltid elsket Guds sak og ble i grunnen opplært både i hjemmet og menighet til å bære ansvar. Og nå er vi inne i en overgangsperiode i Adventist-samfunnet her i Norge, da de som i mange år har slitt og ledet Pensjonistforeningen, er ved å måtte legge årene inn. De makter ikke mer. Skulle verden ennå stå en del år, vil en ny generasjon dukke opp og føre foreningen videre. I en interimperiode må vi for alt i verden la foreningen leve. Sammen med et godt styre må vi prøve å gjøre en innsats for fortsatt drift. Vi behøver å pleie det fellesskapet som foreningen har skapt. Vi behøver, ved jevne mellomrom, å komme sammen og oppmuntre hverandre i troen på vår frelser Jesus Kristus. Som vi lever i endetid, må vi uavbrutt stimulere hverandre i håpet om Jesu gjenkomst. Og uten tvil kan vi



også gjennom vår forening være et evangelisk middel, der vi inviterer familie, venner, naboer og andre til å være med til våre sammenkomster. Dermed kan vi hele tiden være salt og lys i en mørk verden.

En byrde jeg vil ha for foreningen, er å hjelpe unge mennesker til å bli befestet i Adventtroen. Hvordan dette best kan gjøres, må vi komme tilbake til. Men, som jeg som ganske ung ble ledet inn i menigheten av en eldre ansvarsbevist ledelse i Bergen menighet, håper jeg at vi som en forening kan føre denne gode tradisjonen videre. Vi behøver unge mennesker som er overgitt til Kristus og som kjenner Guds Ord. Som pensjonister kan vi med vår tro på saken, entusiasme og våre midler, være med å hjelpe unge til å bli faste i troen.

Jeg vil på vegne av styret takke for tilliten til ansvaret dere har gitt oss, og vi vil gjøre alt vi kan for å være til tjeneste i perioden som kommer.

Samtidig ønsker jeg også på vegne av det nye styret å takke pastor Kåre

Fortsettes side 19

Til redaktør Øivind Gjertsen

Jeg sender deg noen dikt som dere kanskje kan bruke i pensjonistbladet vårt. Det er min far, Klaus Sivertsen, som har skrevet dem.

Diktene han har skrevet er mye brukt i menighetssammenheng og sangen (på siste arket jeg sender deg) benyttes hver gang "Topp-60" møtes til samvær i Adventkirken i Trondheim.

Med vennlig hilsen
Elin Sivertsen



NOAH

"DEN GUDS MANN"

Det berettes i vår bibel
om mange trofaste Guds menn,
som vandret omkring på marken.
I dag vi stanser litt, ved en av dem,
ved Noah, den kjente "patriarken".

Vi leser om at Noah vandret med Gud,
han til en gjerning for Herren var kalt.
Adlød Hans røst, - og holdt Hans bud,
sin Gud tok han med, overalt.

Da Herren i sin harme
ville verden slette ut,
Han lyttet til Noahs bønner.
Og Noah fant nåde for sin Gud,
reddet sitt liv,
sin hustru, svigerdøtre, og sønner.

"Se, en vannflom jeg sender",
sa Gud til ham,
"den skal skjule både fjell og mark,
Verden skal gå under,
grunnet synd og skam,
men du og dine skal redde livet,
i en selvbygget ark".

Da arken var bygd,
siste hånd på verket var lagt,
strømmet regnet fra himmelen ned.
Nøyaktig det gikk, slik Gud hadde sagt,
alt liv på jorden strøk med.

Når vi stoler på Gud, krones ferden med hell,
Gud gir den trofaste lønn.
Da arken strandet på Ararats fjell,
søkte Noah Herren,
med takksigelse og bønn.

Om verden i dag mot undergang går,
vi til enden må holde ut.
Og lære av det,
som om Noah skrevet står,
- la oss sette vår lit til Gud.

Helse FOR ELDRE

Av prof. dr. med. Serena Tonstad

Mange helse råd blir gitt i mediene, av leger og av alternativ behandlere. Her oppsummerer jeg råd som er dokumentert å forebygge hjerneslag og hjerteinfarkt for folk flest:

- 1 Endring i kost med mer frukt, grønnsaker og grove kornprodukter, og bytte av animalsk fett (meieriprodukter, kjøttprodukter) med umettet fett (planter og fisk).
- 2 Røykeslutt
- 3 Medisiner som reduserer kolesterol
- 4 Medisiner som reduserer høyt blodtrykk
- 5 Regelmessig fysisk aktivitet
- 6 Albyl E for noen
- 7 Reduksjon av blodsukker hos personer med diabetes

Lesere av dette tidsskriftet er stort sett ikke røykere og har et bra kosthold (muligens litt mye ost, krem og smør?) Mange eldre er interessert i å redusere risiko for



demens. Mine råd for forebygging hos eldre kan oppsummeres i 5 bokstaver: **ÅBTIT**. Her leser du hva disse bokstavene står for. Test deg selv. Er det vaner som du trenger å endre, eller bør du ta en samtale om forebygging med din lege?

A står for **Albyl E**

Alle menn over 50 år og noen kvinner bør vurdere å ta Albyl E 75 mg hvis den tåles. Snakk med din lege. Den motvirker blodets tendens til å levre seg og danne propp. Hvis ikke du står på Albyl E (eller annen form for acetylsalicylsyre) kan du ha en slik tablett (Dispril 300 mg) klar til å ta ved eventuelle brystmerter som kan være et hjerteinfarkt. Det finnes andre medikamenter som kan brukes (Plavix) hvis man ikke tåler Albyl E.

B står for **blodtrykk**

Blodtrykk stiger dramatisk etter 50-års alderen, spesielt hos kvinner. Glem rege-

len om at ditt blodtrykk skal være 100 + alder. Da vil en kvinne på 70 år kunne ha et overtrykk på 170 uten at det blir gjort noe! Målet for blodtrykket er 140 i overtrykk (lavere hvis du har diabetes eller nyresykdom). Undertrykket bør ikke være høyere enn 90-95, men å ha et bra overtrykk er viktigere enn å ha et bra undertrykk.

Å redusere blodtrykket til under 140 beskytter mot slag, nyresvikt og hjerteinfarkt. De fleste trenger to eller flere medisiner for å få lavt nok trykk. Det er mer hensiktsmessig å bruke lave doser av to eller flere medisiner enn en høy dose av en medisin.

Når din lege har målt ditt blodtrykk, spør alltid om hva det var og notér det. Hvis legen ikke har tid til å la deg hvile skikkelig før trykket tas, be om å få tatt det hos sykepleier eller be om en 24-timers måling.

Den første T står for trim.

Med økende alder vil ditt blod levre seg lettere og fortære danne blodpropp. Fysisk aktivitet motvirker blodets tendens til levring. Mitt viktigste råd er å gjøre noe daglig (20-30 minutter) istedenfor å satse på en lengre økt i ny og ne. Trapper, rask gange, ergometersyssel og helsestudio er aktiviteter som kan gjøres året rundt og som ikke tar for lang tid. Leste du nylig om 94-åringen som går på helsestudio?

Om vinteren trenger du noe som kan gjøres inne. Det kan være for farlig å gå ut når det er glatt. Vurder tredemølle, ergometersyssel eller romaskin. Lengre turer i helgen ta gir ekstra velvære. Planlegg allerede i uken hva du vil gjøre i helgen.

Den andre T står for hjernetrim.

Å lese, lære nye ting, løse kryssord, lytte til talebøker og sosial kontakt er fine måter å trimme hjernen. Personer som holder på med disse aktiviteter har mindre sjanse for å utvikle demens.

Den tredje T står for tilskudd.

Jeg er tilbakeholden med å anbefale tilskudd. Ta tran eller en multivitamin eller begge daglig. Ta gjerne kalk (1-2 tyggetabletter á 500 mg daglig) hvis du har lite inntak, er i faresonen for benskjørhet eller er en kvinne over 50 år. Er det usikkert om du trenger kalk og vitamin D, kan det tas en bentetthetsmåling. Sjekk hos legen om du har lavt B-12-nivå.





Bær hverandres byrder, og oppfyll på den måten Kristi lov. Disse ordene fra Paulus i Galaterne 6,2 har fått et helt nytt innhold for meg de siste månedene. Jeg ønsker

til magen," fortsatte legen. Hvordan er prognosen, fikk jeg hvisket fram. "Ikke særlig god," var svaret. Jeg takket for at han hadde vært ærlig mot meg og la på røret. Det var som jeg hadde fått dødsdommen.

Etter å ha fortalt Anne-Berit den dårlige nyheten kom reaksjonen. Vi satt der og gråt begge to. Hva nå? Vi hadde ikke annet å gjøre enn å henvende oss til han som sier: "Kom til meg, alle dere som bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile." Matt 11,28.

Etter at vi hadde bedt inderlig følte jeg virkelig at Jesus hadde tatt min byrde og

BÆR HVERANDRES BYRDER

Av Birger Holanger

derfor å dele noen tanker om disse ordene med dere.

Telefonen ringte, jeg tok den og hørte den alvorlige stemmen til overlegen ved et sykehus i Nord-Norge: "Jeg er redd jeg har dårlige nyheter til deg...."

Kona mi, Anne-Berit og jeg var på ferietur i Nord-Norge. Der ble jeg syk og havnet på sykehus. Det ble tatt en rekke prøver og bilder, og alt var ikke som det burde være. Vi kunne imidlertid reise videre til familie i Tromsø så skulle jeg få svar når bilder og prøver var analysert. Nå kom altså svaret med dårlige nyheter. "Du har kreft i leveren som har spredt seg

jeg følte en indere fred. Jeg visste at Han ville være nær meg og hjelpe meg. Ikke engang døden skremte meg, selv om jeg selvfølgelig håpet å få leve mange år ennå.

Etter tre dagers reise var vi hjemme igjen og da begynte det som har betydning så mye for meg. Vi hadde knapt nok kommet innenfor døren før de første kom på døren med blomster og en forsikring om at de ville be for meg. Telefoner og hilsener strømmet på. Alle med den samme forsikringen: Vi ber for deg. Eller sagt på en annen måte slik jeg følte det: Vi er med og bærer dine byrder. Det gjorde så godt og

jeg følte at jeg ble båret fram. Samtidig fikk jeg vite at sykdommen ikke var så ille som først antatt. Hvor mange byrdebærere det har vært har jeg ikke tall på, men jeg hører stadig om nye. Det siste jeg hørte om var at de hadde bedt for meg i en menighet i Argentina, fantastisk.

Det er så mange jeg kunne nevne, men jeg skal begrense meg til fire tilfeller som betydde ekstra mye for meg.

En av de første dagene etter at vi hadde kommet hjem ringte det på døren og utenfor sto en tidligere kollega. "Jeg har ikke med noen blomster, men jeg måtte bare komme for å gi deg en klem," sa hun. "Jeg må reise tilbake til Oslo nesten med det samme." Tenk å kjøre 12 mil bare for å være en byrdebærer for meg.

Et par dager senere kom det kort fra USA. En tidligere elev ved TVS som sluttet bare for noen få år siden skriver at hun har hørt den triste nyheten og at hun ber for meg. Spør om det gjorde godt. Som så mange ganger i det siste satt jeg meg ned og gråt av glede over at det finnes slike medmennesker.

En dag kommer det blomster fra et ektepar i Østfold. Jeg har aldri sett dem, men de har to jenter som har vært hos oss sammen med to av barnebarna våre. De tilhører ikke sda, men nå forteller dette ukjente ekteparet at de ber for meg. Mennesker i en annen menighet ber for en de aldri har sett. Igjen følte jeg meg oppmuntret og glad.

Den siste jeg vil nevne er en dame som bor i nærheten av oss. Hun er lærer, men følte et kall fra Gud om at hun skulle bli prest. Derfor begynte hun å studere teolo-

gi i voksen alder og var ferdig nå til jul. Hun har selv hatt kreft, men er bra nå. Da hun fikk vite om min situasjon forteller hun at hun har en skål med mannakorn. I den legger hun lapper med navn på personer som hun ber spesielt for når hun har morgenandakt. "Kan jeg få legge ditt navn oppi også," sier hun. Jeg fikk hvisket fram: "Ja, takk," mens tårene rant nedover kinnene. Enda en byrdebærer som der og da oppfylte Kristi lov.

Dette jeg har skrevet handler ikke om meg, men om alle de medmennesker som den siste tiden har lært meg hva som er Kristi lov. Derfor har Pauli ord i galaterne blitt så stort for meg i det siste.

Som en menighet er vi kalt til å bære hverandres byrder. Dette er Kristi lov. Tenk om vi kunne være mer opptatt av å være medmennesker enn å snakke om det vi er litt uenige om. Jesus understreket mange ganger at kjærligheten til nesten, er å oppfylle Loven. Det er mange som har byrder å bære, både i og utenfor menigheten. Hendelsene de siste månedene gitt meg en ide om at det viktigste vi kan gjøre for å vinne mennesker for Kristus er å være byrdebærere. Når vi ber for hverandre må vi ikke bare be, men fortelle at vi gjør det. Det har vært en enorm støtte for meg å høre om alle som ber for meg.

Det er mange byrder våre medmennesker kan ha. La oss oppsøke dem og oppmuntre dem. Som en menighet er det kanskje aller viktigst at vi støtter og bærer hverandre på veien mot himmelen. Da har vi oppfylt Kristi lov, og rettferdighetens krans ligger rede for oss.



Sverre Valen

Av Eivind Keyn

Det var under et årsmøte i Drammen en gang at jeg ble kjent med Sverre Valen på en spasertur i Bragernesåsen - jeg en tenåring, han allerede dirigent for de fleste kor i Hamar by.

Siden ble vi "kolleger" i Oslo, Sverre med Betel Sangkor og jeg med ungdommenes Adventkoret.

Men så vokste de etter hvert fram, alle de korene som vi kjenner så godt: Galleberg sangkor, Bel Canto koret, Sandefjord jentekor, Valenkoret, Valens solistensemble og Adventsangerne - som Sverre har høstet så mange nasjonale og internasjonale priser og anerkjennelser for, like inntil det å bli slått til ridder av 1. klasse av Den Kongelige Norske St. Olavs Orden.

Men i all sin internasjonale berømmelse har Sverre - i motsetning til svært mange andre talentfulle musikere - valgt å være tro mot menigheten og Adventist-samfunnet, enten det var å lede musikklaget i sin hjemby, dirigere en lang rekke tilfeldige stevnekor, være samfunnets musikkleder og inspirere en rekke mennesker til å utnytte sine musikalske evner, eller å være ildsjelen bak byggekomitéer for kirke og aldershjem og rage høyt i antall dugnadstimer. Og sammen med sin



kone Mary holde en velstelt mønsterhage rundt et vakkert hjem, som stiller som et åpent hus til tjeneste for både by og menighet.

Ingen av hans hundrevis av kormedlemmer gjennom årene har vært i tvil om hva Sverre tror på, og hvilken Gud han tjener. Og få av våre menighetsmedlemmer - pastorene inkludert - har gjort samfunnet mer kjent enn han gjennom sin virksomhet.

Noen kaller ham "konservativ", men er det å streve etter kvalitet og verdighet det samme som å være konservativ?

Noen mener han er for "kritisk", men som kunstner med høye idealer synes man aldri at man når det idealet man ser for seg eller hører i sitt indre, selv om man stadig er på vei framover mot det man strever etter.

I korene sine er Sverre Valen kjent for å være en "dårlig skuespiller". Var det noe som gikk litt galt, eller ikke ble helt slik som han ønsket - selv om kanskje de fleste ikke la merke til det - blir Sverre lei seg

og klarer ikke å skjule det, selv om publikum roser ham og er strålende fornøyd. Hvem vet, kanskje Gud på denne måten gjennom årene har holdt Sverre nede i ydmykhet, der det finnes nok av dem som er strålende fornøyd med sin middelmådighet.

Enten Sverre ber på sine knær på bakrommet foran en konsert i Carnegie Hall, eller han ligger våken ved nattetider og bekymrer seg over urovekkende tendenser i menigheten, gjør han det av kjærlighet til Gud - og troskap mot sitt motto: Til Guds ære.

Mandag 9. mai fylte Sverre 80 år, og dagen før holdt Adventsangerne - for og med Sverre - en jubileumskonsert i en fullsatt Sandefjord statskirke. Et fulltallig og inspirert kor med solister gledet de tilstedeværende med sin vakre sang og musikk. Armene var for korte både hos Sverre og Mary til å favne alle de blomsterbuketter som ble overrakt, og rosende ord fra statskirkeprest og menighetsmed-

lemmer og representanter fra hans mange tidligere kor måtte uten tvil varme jubilantens hjerte.

Etterpå feiret kor og venner dagen i Sverre og Marys hjem rett over gaten. Der røpet Sverre at han var "still going strong" og ennå ikke hadde tenkt å gi seg.

Det interessante er at stadig flere unge sangere finner veien inn i Adventsangerne - under "pysken" av denne "konser-vative" åttiåringen! Kanskje de finner noe der som de ikke finner andre steder? Og stadig flere unge ikke-adventister fra hans tidligere kor sniker seg tilbake inn i Adventsangerne rekker under sin gamle mesters taktstokk og vil være med, de også. Noen er allerede døpt, andre er interessert.

Hvorfor ble det fra de "ledende brødre" i Sverres unge dager hevdet at han måtte ta predikantutdannelse først dersom han ville bli misjonær med sin musikk?

Hjertelig til lykke med jubileet, kjære venn!

Via Dolorosa

AF HANS JØRGEN SCHANTZ



Via Dolorosa, smertens vej, er en skildring af den sidste uge i Jesu liv. Han bliver i denne uge fulgt dag for dag fra festen lørdag aften i Simon den Spedalskes hus gennem alle de dramatiske begivenheder, der sker, indtil han påskemorgen opstår fra Josefs grav.

Beretningen er formet som en datidig øjenvindneskildring, set ud fra de fire evangelisters synsvinkel og fortjener betegnelsen: let læselig.

Bogen kan også købes som kassettebånd eller CD.

Bestilling: Dansk Bogforlag eller Norsk Bokforlag.

Litt livgivende vårregn hindret ikke et par snes pensjonerte SDA-arbeidere å møtes i Ulsrud Adventkirke, Oslo, til sin fornings generalforsamling 1. mai i år. Selv om vi adventister av forskjellige grunner er litt tilbakeholdende med jubileer, nevner vi at vår Pensjonistforening passerte sitt 15 års «jubileum» i all stillhet litt tidligere på etterm vinteren

Kanskje et lite tilbakeblikk? I første årgang av vårt medlemsblad, nr. 1/1990, leser vi: For to-tre år siden sto det en liten notis i bladet «Review and Herald» (vårt samfunns hovedorgan) om at det var dannet en forening for pensjonerte misjonsarbeidere i USA.

Det ble også oppfordret til å gjøre det samme i andre deler av verden. Vi var flere som hadde lest dette, og notisen fanget så stor oppmerksomhet at vi fra tid til annen snakket om muligheten til å gjøre noe liknende her hjemme.

I november gikk det så ut en innbydelse til alle tidligere misjonsarbeidere, predikanter og institusjonsarbeidere om å møtes på TVS søndag 19. november 1989. Brevet var undertegnet «deres venn og uoffisielle innkaller Johan Elisenberg». Femten av de innbudte møtte, et interimstyre ble foreslått og valgt, og en formålsparagraf ble vedtatt. Interimstyret besto av Johan Elisenberg, formann, Alfred C. Berger, sekretær, Paul Frivold, kasserer, Alf Lohne, redaktør og Agnes Lohne, styremedlem.

Interimstyret handlet øyeblikkelig, og søndag 11. mars 1990 kl. 11 begynte en historisk sammenkomst i Betel festsal, Akersgt. 74, Oslo: SDA-arbeideres Pensjonistforening holdt sin første generalforsamling, innrullerte medlemmer, vedtok vedtekter og valgte styre. Fra salen kom det forslag om å be interimstyret fortsette som styre de kommende to år. Forslaget ble enstemmig vedtatt av de femti fremmøtte.

Styret hadde invitert formennene for



Det nye styret. Foran fra venstre: Jakob R Midterste rekke: Edith Nordvåg (avtropp Bak: Birger Holanger, Øivind Gjertsen, Johan El

Generalforsamling

Av Jakob R

Østnorsk Distrikt og Vestnordisk Union. Bror Dyresen var opptatt med distriktets styremøte hele dagen og kunne derfor ikke komme. Unionens formann, pastor Rolf. H. Kvinge, tok seg fri et par timer fra samme styremøte og kom på besøk og brakte en varm og fin hilsen fra samfunnet. Han skrev senere i et brev til redaktøren: «Jeg komplimenterer dere med organiseringen av foreningen! Det inspirerte meg å se så mange på generalforsamlingen. Jeg merket tydelig blant samtlige deltakere begeistring for tiltaket. Gruppen kan fortsatt være en ressurs for menigheten, og fellesskapet vil bety mye for del-



Arnesen, Rolf H. Kvinge, Knut Heiberg
(kasserer), Maria H. Molvik, Kari Lisle.
berg. Frøydis Liseth var dessverre ikke tilstede.

g og seniortreff

k Arnesen

takerne. Hvis vi fra Unionen kan støtte og hjelpe, gjør vi det med glede.»

Og slik hadde det seg at vi møttes til enda en generalforsamling kl. 10 på selveste 1. mai. Fordi vår formann Kåre Kaspersen fortsatt gjør Islanding av seg og nestformann Johan Elisenberg var forhindret fra å være til stede, bød Rolf H. Kvinge velkommen og erkærte generalforsamlingen lovlig satt. -- Foreningens regnskap ble presentert, og etter noen bemerkninger, som styret ble bedt om å vurdere, ble det godtatt. Edith Nordvåg, vår kasserer gjennom de siste syv år, bad seg fritatt for videre verv og ble takket for

trofast forvaltning. Ifølge våre vedtekter skulle det velges nytt styre, og en valgkomite på fem ble nedsatt. Disse ble foreslått og enstemmig valgt:

Formann: Rolf H. Kvinge
Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Kasserer: Knut Heiberg
Redaktør: Øivind Gjertsen
Styremedlemmer: Johan Elisenberg,
Birger Holanger, Frøydis Liseth,
Kari Lisle, Maria H. Molvik
Revisor: Tor Lisle.

Seniortreff

Det er blitt en god tradisjon å innlede våre eldretreff med en sangstund. I det lille heftet som har vært i bruk noen år finner vi sanger som uttrykker den lengsel, det håp, den forventning og den fortrøstning vi som eldre trossøskken har «på reisen til samme land». Og så kunne vår nyvalgte formann, Rolf H. Kvinge, ønske velkommen. Han tilhører jo nå «de yngre» blant oss! Og det er vel også derfor vi minner om ovenstående lille glimt fra femten år tilbake -- noen møter seg selv i døren . . . Han er i gang med planleggingen av fremtidige aktiviteter.

I en tankevekkende andakt og med basis i egne erfaringer ledet Irene Eide Elisenberg oss inn i fornyende oppmuntringer:

Vi har et håp som setter oss i brann:
Håpet -- at Jesus kommer snart.
Vi har en tro, vi vet at den er sann,
bygd på Hans Ord så rent og klart.

Så ble tiden gitt til rektor ved TVS, dr. Styrkår Dramstad, som i et interessant lysbildekåseri fortalte om aktiviteter og planer ved Adventistsamfunnets videregående skole oppe ved den vakre Tyrifjorden. Skolen nærmer seg jo den aktverdige alder av femti år, og tiden og utviklingen går sin ubønnhørlige gang i

Fortsettes på side 21

DIAMANTBRYLLUP

på Lillehammer

Av Torgeir Sjøvold

Mary og Harold Lie kan se tilbake på et aktiv liv i tjeneste for Gud og medmenesker, og de kan glede seg over et rikt og godt samliv gjennom 60 år. - En blir glad av å arbeide for andre, sier Mary(87), og det er godt for ekteskapet, legger Harold (89) til med glimt i øyet og smil om munnen. I november 2004 feiret de diamantbryllup og mottok mange hilsener fra fjern og nær.

Men det var i Betel ungdomslag det startet. De møttes første gang høsten 1936 på en ungdomslagssamling, og det er grunn til å tro at strenger ble satt i bevegelse, for etter hvert oppstod det søt musikk. Gjennom deltagelse i ungdomslaget mange aktiviteter samt flere års engasjement på ledersiden, fikk de god anledning til å utvikle det samarbeid og

vennskap som siden ble fundamentet i det ekteskapelige liv. Det unge paret forlovet seg i 1940 og giftet seg fire år senere, to år før Harold fullførte sine medisinske studier i Oslo. Etter endt studietid tjenestegjorde de flere steder: Eidsvoll, Arendal, Skodsborg, Lillehammer og Stord. Tilbake i Oslo tok Harold så spesialistutdanning innen revmatologi ved Nevrologi og Revmatismesykehuset, og i 1954 bar det til stedet som skulle bli deres hjem og base de neste femti årene, Lillehammer og Skogli. Mary, født Andersen, hadde oldeforeldre som ble adventister den gang Ellen White besøkte Moss og talte på Jeløya, og Harold var sønn av den avholdte konferensformann, pastor og bibellærer O. S. Lie, og bevisste på den arv de hadde fått med seg var det naturlig å engasjere seg med tyngde i menighetens arbeide.

Hun gikk etter hvert inn i velferdsarbeidet med liv og lyst, og med vanskelige forhold oppover i dalen var det mange som den gangen hadde bruk for hjelp. Arbeidet blant barn og unge engasjerte hun seg i umiddelbart, og hun var faktisk medlem av ungdomslaget til hun var femti. Gjennom årene er det ikke få av menighetens barn som kan se tilbake på sin første pianoundervisning hjemme hos Mary Lie. Harold trakterte også tangen-





tene og var menighetens pianist og korleder i tjue år. De la vekt på å spille med hverandre og ikke mot hverandre, og slik ble de på alle områder et godt lag hvor den ene utfylte den andre. Dessuten ble det mye firhendig piano både i hjemmet og på Skogli. På familiesiden fikk de barna Nanna Lise og Lasse, nå bosatt i Bergen og Danmark, og de har til sammen 6 barnebarn og ett oldebarn. Hyggelig er det at Nanna Lise har arvet interessen for pianospill og at hennes mann, David Havstein, nå ser ut til å følge i hennes farfars fotspor ved å la seg nominere til "konferensformann" i Østnorsk distrikt.

Lokalt har Mary og Harold vært meget engasjert i driften av Skogli Helse og Rehabiliteringssenter, og de var også med i oppstarten både av revmatismesykehuset på Lillehammer og helse og kurstedet Sofienberg. Harold la inn årene på Skogli

da han fylte 75, men arbeidet som pensjonist på Sofienberg til fylte 82. I 35 år var han Mr. Sunnhetsbladet personlig. Som ansvarlig redaktør hadde han i disse årene rundt 500 artikler på samvittigheten. Dette hadde vel neppe latt seg gjøre uten Marys vedvarende engasjement og støtte. - Alt i alt har vi følt at Gud har hatt bruk for oss, og vi har levd et rikt og godt liv, sier de nesten i kor. Vi har fått være ved god helse, og på hytta i Valdres har vi jevnlig kunnet samle nye krefter. Begge har vi kunnet gå i fjellet til vel over de 80, både sommer som vinter, så vi har mye å takke for. Og fremdeles har vi hverandre, og det trives vi svært godt med. Planen er jo å tilbringe evigheten sammen, sier de to med kjærlighet i blickene. Vi takker dem for det de har betydd for vårt arbeide lokalt og nasjonalt, og vi ønsker at den fagre kveldssol ennå en tid må få smile over hjemmet deres.

FRONTKJEMPERNE

Av Øivind Gjertsen

Norge feirer denne våren at det er 60 år siden vi fikk friheten tilbake etter fem år under tysk okkupasjon. Nordmenn som under «krigen» kjempet på tysk side ble noen ganger benevnt som «frontkjemper». De gikk til krig mot kommunismen. Blant nordmenn flest hadde betegnelsen en odøs betydning. I dag ønsker vi å bruke ordet i dets positive betydning og vi gjør det for å hedre en gruppe stridsmenn (og kvinner) i Herrens hær. Jeg tenker på våre kolportører (nå: litteraturevangelister). De har kanskje hatt den vanskeligste oppgaven der de trasket fra hus til hus over hele landet for å gjøre menneskene kjent med adventbudskapet. Ofte fikk de nei, eller noen «slamret» døren igjen på dem. Da Hellig Surten fikk en sparkstøtting til hjelp i kolportasjen utløste det hans dikteriske talenter, og han forfattet en sang til sparkstøttingens pris. Sykkelen kom også til å revolusjonere arbeidet. Resultatet av virksomheten gjennom de mange år finner du i mange hjem og i mange bokhyller. Sannhetsfylt litteratur finnes overalt og spredningen har skjedd som «løv om høsten». Bare fremtiden vil åpenbare betydningen av vårt litteraturarbeid.

De fremste blant kolportørene var de som etter års arbeid oppnådde å få et «Sunnhetsblad-distrikt». Arbeidet for denne gruppen ble enklere etter at de hadde opparbeidet seg en kundekrets som de besøkte hvert år for å fornye abonnementet.

Det begynte allerede med John G. Matteson. Han var som kjent en fremra-

gende person og hadde før han kom til Norge vært omreisende predikant, skribent og redaktør av vårt amerikanske dansk-norske menighetsblad i USA. I samfunnets høyborg i Akersgaten 74 bygde han opp en stor virksomhet, bl.a. et trykkeri, og produktene ble spredt over hele landet. Han gav bl.a. ut «Tidernes Tegn» (Tidens Tale), trykt på eget trykkeri som det første i adventistisk regi utenfor Amerika. Han grunnla også «Sunnhetsbladet» 1879 og forfattet en mengde skrifter. Mattesons hustru kom opprinnelig fra Tromsø og allerede 30. mai 1881 dro hun til Tromsø. Hun hadde lenge ønsket å besøke sine slektninger og gamle kjente for å fremholde adventbudskapet for dem. Hun hadde med seg en koffert godt fylt med bøker og blader. Andre fulgte hennes gode eksempel, og litteraturarbeidet fikk meget stor betydning for utbredelsen av sannheten i vårt land.

Pioneren for kolportørarbeidet i Norge var imidlertid Hellig Surten. Han var utdannet befalingsmann i hæren og hadde gjennomført underoffisersskolen, som gav en utdanning som kvalifiserte til mange offentlige stillinger på den tiden. Hellig Surten forlot underoffisersstillingen og ble kolportør. Han kom til å få stor betydning for litteratursaken. Det var en opplevelse å besøke hans grav i Ullensaker for noen år siden.

Matteson prøvde å utdanne kolportørene for salgsvirksomheten. Fra den første tiden av og gjennom mange år ble det arrangert årlige kolportørkurs. Elevene

fikk undervisning i evangelisme, salgsteknikk, omgangstone, høflighet og takt. På Onsrud Misjonsskole hadde vi etter krigen også en årlig kolportørskole. Norsk Bokforlags ledere møtte elevene og søkte å oppildne dem til tjenesten. Noen av disse lederne var virkelig fargerike og særegne personligheter. Etter kurset, som varte en ukes tid ved slutten av skoleåret, bar det ut i felten. Gjennom slitsomme sommermåneder strevde elevkolportørene med salgsvirksomheten. Det gjaldt å sette inn mange timer og selge så mye at man kunne få stipendium til neste skoleår.

Kolportasjen ble en god skole for fremtidige predikanter. Gjennom dette arbeidet lærte de unge hvordan de skulle få kontakt med andre mennesker og formidle «budskapet». De lærte å tåle motstand og særlig dette å møte mennesker, de vi den gang kalte «utenforstående», ansikt til ansikt, som sanne frontsoldater i kamp mot denne verdens fyrste.

Det var også årlige kolportørsamlinger på Tyrifjord Videregående Skole. Hele kolportørgruppen, eldre som yngre, fikk ved minneverdige opplevelser inspirasjon til fortsatt virksomhet.

I min barndoms menighet var medlemmene aktive med fritidskolportasje. Jeg husker hvordan min egen mor hadde en fast avtale med lederen for T&M foreningen (Traktat og Misjonsforeningen), Sigurd Raunehaug, og hver måned hentet hun sin bunke med «Tidens Tale» for så å selge dem i nabolaget der hun bodde. Hun følte lykke da noen av hennes abonnenter kom til tro og ble døpt og tatt opp i menigheten.

«Ondt lider ofte den fiskermann», synger vi. Det samme kunne sies om de gamle kolportørene. De hadde verken moped eller bil, men strevde seg opp og ned i dalførene til fots, i snø og regn, og ofte uten å vite hvor de skulle spise eller sove



Hellik Surten

kommende natt. Det ordnet man ved slutten av arbeidsdagen. Ofte ble det nokså primitivt.

Kurbadene våre spilte ofte en rolle som overnattingssteder, eller private adventisthjem. Kolportørene måtte forlate masasjebenken hvor vedkommende hadde sovet om natten for å gi plass til Kurbadets pasienter.

Kolportørene er blitt en utdøende rase. Dagens unge finansierer skolegangen gjennom lån og stipendier i Statens Lånkasse for utdanning. Dette grunnlaget for studiefinansiering utvikler nok ikke den hårdførhet de gammeldagse kolportører fikk. I de senere år har vi sett at studenter fra den 3. verden har finansiert sin utdanning gjennom kolportasjevirkosomhet. Mange adventisthjem og menighetslokaler har vært åpne for denne gruppen. Mattesonskolen prøver på en prisverdig måte å utdanne unge til kolportasje og vitnetjeneste. Det er de gamle metoder som tas i bruk.

Kolportørene var markante personligheter. Jeg tenker tilbake på dem med respekt.

Frivillighetspris

Fra Lillehammer skriver

Mary Lie:

Inger Johanne Ingebrigtsen har fra hun ble ung adventist vært en ivrig og samvittighetsfull hjelper for mange mennesker. Ved sin stille og trofaste gjerning har hun vært til stor velsignelse for mange, både i og utenfor menighetene. Hun har i sannhet vært en aktiv pensjonist.

Vedlagt følger avisutklipp som viser at de lokale myndigheter også har satt pris på hennes innsats.

Tenkte at hennes innsats kunne være av interesse også for «Aktiv Pensjonstid»s lesere.

INGER JOHANNE OG SVERRE FIKK FRIVILLIGHETSPRISEN

Inger Johanne Ingebrigtsen og Sverre Tåga ble søndag hedret med Frivillighetsprisen i Hadsel. Dermed håper juryen å vise litt av spennvidden på det frivillige arbeidet som gjøres i kommunen.

«Jeg har protestert mot dette helt siden jeg fikk høre om det. Aller helst vil jeg det skal være stille om det jeg gjør. Synes definitivt ikke at jeg for-

tjener noen pris for det,» sa en litt rørt og overrasket Inger Johanne Ingebrigtsen, etter at hun tok imot Frivillighetsprisen av ordfører Reidar Johnsen søndag formiddag.

Det var hjemmetjenesten i Melbu distrikt som hadde foreslått Inger Johanne Ingebrigtsen som vinner av årets Frivillighetspris.

TJENENDE ÅND

I sin begrunnelse la forslagstillerne vekt på at «Inger Johanne Ingebrigtsen er en tjenende ånd i det stille. Hun stiller opp der det offentlige hjelpeapparatet kommer til kort.»

Inger Johanne Ingebrigtsen bor på Melbutun i aldersboligene til Melbu Sanitetsforening. Der hjelper og støtter hun naboene, på samme måte som hun hjelper og støtter beboere på Riarhaugen og Hadsel sykehjem.

I juryens begrunnelse går det også fram at hun besøker ensomme, hjelper til med alt fra handling til flytting, følger folk til legen, ringer rundt og ordner opp.

«Jeg må få takke de som har foreslått meg. Håper bare jeg får lov til å fortsette å være med og hjelpe til,» var Ingebrigtsens korte kommentar til pressen like etter overrekkelsen.

Fra den 19.--24. juli blir det

SENIORSTEVNE

på Sundhedshøjskolen Diget,
Hvideklitvej 15, Bunken, 9982 Ålbæk, Danmark.

Se annonsen i nr. 1 av «Aktiv Pensjonstid»

En viktig opplysning til alle i Norge som reiser til Seniorstevnet i Skagen, Danmark:

Som opplyst i vårt forrige nummer av Aktiv Pensjonstid, side 12 og 13, vil de som kommer med ferge fra Norge til Frederikshavn bli hentet på kaien. Men i tillegg til dette vil vi også presisere at om du kommer med ferge til Skagen eller til Hirtshals vil du også få hjelp for å nå ditt bestemmelsessted. Om fergen du reier med kommer til Frederikshavn, Skagen eller Hirtshals, så gjør følgende: Straks du selv er orientert om ankomsttiden til en av de nevnte byer, ringer du til pastor Jens Madsen i Danmark. Hans telefonnummer er : 0045-65902188. Gi bror Madsen ditt navn, hvor du kommer fra og fergens ankomsttid til byen. Er dere flere i følge, så nevnt også dette for Jens Madsen. Skulle du ha telefonproblemer, så send ham snarest et brev: Hans adresse er: Carl Niensensvej 26, 5792 Årslev, Danmark. Lykke til og god tur.

Hilsen fra formannen

Fortsatt fra side 4

Kaspersen for hans tjeneste som formann. Det ligger alltid en hel del arbeid i dette å lede og ta ansvar. Hjertelig takk Kåre. Takken går videre til pastor Johan Elisenberg, som på ny gikk inn i lederrollen da Kåre reiste til Island. Johan var, sammen med flere andre, en av stifterne av Pensjonistforeningen og har faktisk i hele 14 år sittet i lederrollen. Vi takker

ham så hjertelig for all innsats. Vi vil også rette en takk til Edith Nordvåg. Trofast har hun skjøttet kasserer oppgaven og sørget for at gaver og kollekter til foreningen er blitt godt tatt vare på. Vi takker også pastor Gunnar Myrmo for deltakelse i styret, for gode råd og helhjertet innsats. Må alle dere der ute, som er glad for foreningens arbeid og fellesskap, fortsatt huske oss i deres bønner og med deres midler. Må Gud gi oss av sin hjelp og velsignelse.



Katolikker og protestanter

Av Ingv. Emil Seglem

Protestanter konverterer for tiden i mengde til katolisismen. Paveskiftet sørget for stor oppmerksomhet og goodwill for Den Katolske Kirke. Avisene sparer ikke på honnørdene og er ukritisk til dens lære.

Etter en opprivende debatt i forbindelse med Kvarmes innsettelse som biskop, adopsjonsrett for homofile, ny abortdebatt og eller angrep på kristne verdier, føles det sikkert befriende for mange og komme inn i en kirke med klare holdninger i disse spørsmål. Den Norske Kirkes liberalisering og frie fall fra det man gjennom generasjoner har vernet, gjør mange både triste og forskrekket.

Slik sett forstår vi beslutningen, men jeg ser at overflyttingen er som fra asken til

ilden. Pavekirken er på andre læreområder enn her nevnt fortsatt på ville veier. Reformasjon er like nødvendig i dag som på Luthersk tid. Utfordringer er som sagt at nå er begge kirkesystemene langt borte fra Guds ord. En omfattende bibelkritisk holdning gjennom tid og manglende bibelkunnskap i en verdsliggjort verden har også medvirket til den sterke vinden som blåser i retning Rom

La oss i stikkordsform nevne noen av pavekirkens villfarelser: Tradisjonen er likestilt eller står over Bibelen i lærerspørsmål. Kirken er ufeilbarlig i samme sak. Paven er Jesu stedfortreder på jord. Maria gikk til himmelen i sin jomfrustand og utfører en medfrelses-oppgave der. Helgene (nesten) likedan. I nattverden blir brødet og vinen bokstavelig omdannet til henholdsvis Jesu legeme og blod. Skjærsild og bønn for de døde. Slik kunne vi fortsette. Det er for meg ubegripelig at opplyste mennesker kan gå med på noe slikt? Ordet: "Herrens ord er rene ord... Du, Herre, vil bevare dem... Rundt svermer de ugudelige, når tomheten opphøyes blant menneskenes barn" (Sal 12,7-9).

Et kjærlighetsbrev

Kjære Øivind Gjertsen

Det er så fint og godt hver gang jeg får «Pensjonistbrev». Denne gangen ser jeg noen skriver til en «Brevspalte». Det inspirerer meg til å sende et brev.

ET KJÆRLIGHETSBRUV

«Jeg er så glad i deg, du må aldri bli lei av å høre det», sa min mann Jakob Reichelt til meg hver dag i 50 år. De siste seks år av sitt liv kunne han ikke snakke eller bevege seg etter en fæl ulykke. Da var det jeg som begynte å fortelle ham alt og takke for all kjærlighet han hadde gitt meg og barna. De har nok arvet hans kjærlige natur. Jeg minnes en tur vi hadde i Frognerparken en sabbats ettermiddag sammen med sønn og svigerdatter og deres barn. Plutselig springer vårt barnebarn bort til en liten pløkk på hennes egen alder, 3-4 år og sier: «Er du glad i meg?». Det kom nok litt overraskende på gutten som ikke svarte. Men hva du sier hjemme smitter over på barna. Det er kjærligheten som forlenger livet. Jeg snakker av erfaring. Nå er jeg 93 år og takker Gud for det. Jeg vet hvor godt det gjør når barna mine skriver og i telefonen sier: «Vi er så glad i deg, Mamma.» Jeg må bare takke, for «Gud er kjærlighet», som vi synger i sangen nr. 72.



Kjære venner og pensjonister. Vær flinke med å si «Jeg er så glad i deg» til ektefelle, barn og de vi omgås. Det betyr så mye for alle.

Hermed sender jeg en kjærlig hilsen til alle venner og kjente.

Edel Reichelt

Generalforsamling...

Fortsatt fra side 13

form av nye krav til lokaliteter, utstyr og læreplaner. TVS er forskjellig fra andre skoler. I tillegg til Kunnskap har skolen også i sitt motto Kristentro og Karakter. Til sammen representerer dette verdier som tar høyde ikke bare for dette livet, men også for det evige liv.

Og som finale på et hyggelig og givende treff kunne ca 80 sjeler samles i underetasjen til et velsmakende måltid: en herlig gryterett med råkost og tyttebær og alle tiders fruktkompott med is (!) tilberedt av to driftige kvinder, Brit Tøndel Fossum og Edna Irvin. Det er vel unødvendig å nevne at praten gikk livlig ved bordene, det fins i sannhet mange erfainger å dele med en slik søskenflokk.

Herrens bøn (2)

**"Vor Fader,
du som er i himlene!..."**

Af Hans Jørgen Schantz

Denne ophøjede tiltale viser den fuldkommenhed, der hviler over Guds navn. Der siges: "du, som er i himlene!", og det henviser til, at Gud er højt hævet over alt det jordiske, hvilket vil sige denne verden med dens materialistiske forhold, stadige forandringer og iøjnefaldende ufuldkommenheder, som ikke kan begrænse den store Gud. Selve udtrykket "i himlene" viser forskellen på ham og mennesker.

Tiltalen vender vore tanker op mod det høje, hvor Gud bor. Den fremmer vor ærbødighed for ham og gør os stille og ydmyge, som når vi træder ind i en fornem og rigt udsmykket sal. Udtrykket bevirker også, at vi med respekt og ærefrygt nærmer os den himmelske trone. Det befordrer forståelsen af, at et gudsforhold er hævet over jordiske mangler og svagheder. Endvidere klargør det for den bedende, at der oventil er en fuldkommen fader. Alle jordiske fædre er ufuldkomne, men den himmelske fader er absolut og har overblik og udsyn. Han har en plan for det enkelte menneske, og han har omsorg for det. Han er den fuldkomne.

Som himmelhvælvingen, der rolig og klar hvælver sig over os, er denne guddommelige fader afbalanceret og fri for



verdens uro og støj. Som regn, dug og solskin hele tiden kommer ned fra himmelen, strømmer velsignelserne fra ham.

Det udtryk "i himlene" fører også den bedendes tanker op mod Det nye Jerusalem, der ligger "i himlene" og venter med sin herlighed på de troende.

Udtrykket indebærer også, at fristelsen til at tilbede det synlige, de mange materielle afguder, som verden falder på knæ for, bliver mindre. Disse ord "i himlene" værner i gudsdyrkelsen mod at lægge vægt på det mindre væsentlige så som form, tid og sted.

Der er derfor i høj grad grund til at glæde sig over, at mennesker kan tilbede denne ophøjede Gud og lægge alle deres behov og ønsker frem for ham, der er alle tings skaber og opholder.

Denne store Gud kommer os i møde. Vi kan lægge vore skælvende og svage hænder i hans faste og stærke.

Lad os bede:

"Kære Fader, du som er i himlene!"
Hjælp mig til, når jeg nærmer dig altid at have det store og ophøjede for øje.
Amen!"



LESERBREV

Tak for den orientering, vi får om vore folk, der har stået i forreste linie og båret den byrde, det medfører. Det er altid interessant at høre om andres erfaringer og møder med personligheder. Når jeg vover denne henvendelse, er det, fordi jeg tænker på den tragedie, Asien har oplevet og diskussionen om hvor Gud var henne, som det bliver berørt i Aktiv Pensionistid i artiklen "Gud i tsunamien". .

Jeg tænker på vedlagte sitat af E. G. W. Man kan vel tale om det i en sluttet adventistkreds, men folk i almindelighed vil vel ikke forstå det. Og der er også adventister, der ikke rigtig kan følge den tanke. De siger, hva spå med adventister, der omkommer sammen med alle disse ulykkeligt stillede? Da kommer jeg til at tænke på M.M. Olsens bemærkning, da han en gang av sin vært blev opfordret til at forsvin-

de, fordi man havde lagt planer om at dræpe ham. M. M. Olsen svarede blot, at han ikke ville flygte, for hvis hans gerning var gjort, var der lige meget, hvor mange, der ville slå ham i hjel, de ville ikke få lov til det. Det er tilid og fred i sindet.

Hvis vi tror på Guds løfter, kan vi ikke være i tvivl om, at han tager vare på os og har alt under kontrol, hvordan det end går. Det afgørende er vort personlige forhold til vor Frelser. Kan vi ikke ta profetiens ånds ord for pålydende? Jeg bliver altid ked af det, når adventister siger, at E. G. W. Villehave sagt noget helt andet, hvis hun havde levet i dag. Glemmer man så ikke, at det er Gud og ikke E. G. W., der taler? Hva med Bibelens forfattere, ville de også have udtalt sig annerledes, hvis de havde levet i dag? For mig er det farligt at se bort fra det ord, Gud har givet os, enten det er på den ene eller den anden måde. Det er Guds eget valg, hvordan han vil handle til gavn for sin skabning.

Ejvind Kjølner

Aktiv Pensionistid

Organ for SDA-arbejderes Pensionistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B, 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensionistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Telefon: 22 32 44 09
E-post: ra-arnes@online.no

Kasserer: Knut Heiberg
Fagerlivcien 3, 1820 Spydeberg. Telefon 69 83 77 36

Bankgirokont: 1135 11 20438

B-blad

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
v/Tor Lisle
Nedslagsveien 1
0687 Oslo
Tlf. 22 75 57 56

Til feiende fanfaret

Av Reidan Norlermann Endresen



Til feiende fanfarer
fra narsissenes trompet,
til brus fra vingeskarer
i luftig, våryr lek,
kan gule tulipaner
med røde ordensbånd
nå løfte sine faner
i nyskapt frihetsånd.
Mens vinteren må drysse
sine tårer i mitt fang,
får sønnavinden kysse
mitt hår enda en gang.